

IZ BATUMSKE BELEZNICE

Jevgenij Jevtuško

Po bregu urno deklica prihaja,
nemirna je, zardeva in blede,
Kot jutro vzhaja... Kaj se z njo dogaja?
Narahlo se prebuja ženska v nji.

Ob morju si brezpetnike sezuje
in kakor v muziko se spušča vanj
in zdi se ji, da vse stvari razume,
a hkrati jih razume vedno manj.

Razumna in nespametna dejanja,
pogled, ki se nad vsemi spreleti
in — spet spusti... To združeno — je Maša,
odrasla, a z velikimi očmi.

Suši se mi nebo, ko se privzdigne,
pozabljajoč, kaj drugi poreko,
in njene drobne, skoraj deške noge
neodvrtljivo k meni jo neso.

Na vlažnem pesku, skrit za starim čolnom,
med srečo in med žalostjo razpet,
poljubljam Mašine roke — zapestja,
lahti, dlani in nohtov rožni cvet.

Nataknem na glavo podvodno masko.
Maša nekje nad mano valovi.
In kot pijan med raki in cvetovi
skoz motna stekla iščem jo z očmi.

Zagledam jo: v zeleni svetli gmoti
nad burjo vodnih brezen plamene
v pramenu kakor bela, bela stebila
na pol otroške Mašine noge.

In plavam, plavam skoz podvodne krošnje,
s plavutmi režem vode tihi svet,
nesrečen sem od prevelike sreče
in srečen sem, ker sem nesrečen spet.

Kaj bi dejal? Naj ne boji se mama —
nič hudega se s tabo ne zgodi,
Od tebe ne zahtevam mnogo, Maša,
ker zame je že mnogo to — da si.

V razmišljanjih o večnosti in smrti,
od upanja in žalosti objet,
strmim skozi tvoje tanko, tanko srce
kot skozi kamenčka prozorni cvet.

V GRUZINSKI VASI

Jevgenij Jevtuško

Prešlo komaj leto je dni!
A spet sred vasice si znane
polagati moram na rane
gruzinske zdravilne zeli.
Trpel sem v ljubezni krivico,
nezvesta je z drugim odšla,
in, ker sem govoril resnico,
prijatelj me več ne pozna.
A zdaj med trebušnjimi vrči
s tovariši tukaj stojim
in zobljem s koruznega storža,
z debelo soljo ga solim.
Prost vseh sem vezi in klevet
in vonjam po travah višinskih
in brat moj —
je pesnik gruzinski
in brat moj —
gruzinski je kmet.
O storžev dišeča svežina!
V valovih postrvi sprelet!
Nekdanji pohlep po življenju
se v meni prebudil je spet.
Mrazilo me je in me žgalo
do vzhičenja silnih višin,
a še —
je radosti premalo,